

παρισταμένους ἐνθύμιον, ἤτοι μικρὸς σταυρὸς ἢ μετὰ-
λιον ἔχον ἔκτυπον τὴν εἰκόνα τῆς βαπτίσεως τοῦ Χρι-
στοῦ ἢ καὶ τὰ εἰς τοὺς παρόντας παῖδας ριπτόμενα νο-
μίσματα Κρήτ.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βα-
πτίσμα 3.

βαπτιστικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
βαπτιστ'κὸς βόρ. ἰδιώμ. βαπτιστ'κὸς Μακεδ. (Χαλκιδ.)
κ.ά. βαπτισκὸς Θράκ. κ.ά. βαπτ'κὸς Ἰμβρ. βαπτισκὸ
Καππ. (Ἀραβάν.) γαφτιστικός Ρόδ. δαφτιστικός Κάρπ.
Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. βαπτιστικός.

1) Ὁ εἰς τὸ βάπτισμα ἀνήκων, ὁ τοῦ βαπτίσματος
κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ὅνομα βαπτιστικὸ (τὸ
ὄνομα τὸ διδόμενον κατὰ τὸ βάπτισμα). Ροῦχο βαπτιστικὸ
κοιν. 2) Οὐσ. α) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀναδέχεται τις
ἐκ τῆς κολυμβήθρας τοῦ βαπτίσματος κοιν. καὶ Καππ.
(Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαπτισ-
μαίος. β) Οὐδ. βαπτιστικό, τὸ ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐκδιδο-
μενον πιστοποιητικὸν τῆς βαπτίσεως σύνθηθ. Συνών.
βαφτισματοχάρτι. γ) Οὐδ. βαπτιστ'κό, βιβλίον εἰς
τὸ ὁποῖον γράφονται αἱ βαπτίσεις Μακεδ. (Χαλκιδ.) δ)
Οὐδ. πληθ. βαπτιστικά, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου προσφερό-
μενα εἶδη τῆς περιβολῆς τοῦ βαπτιζομένου νηπίου κοιν.
Συνών. ἀναδόδα (ἰδ. ἀναδόχι 1 β), βαφτιστηριά-
τικά. ε) Οὐδ. πληθ., ἡ ἀμοιβὴ τοῦ βαπτίζοντος ἱερέως
καὶ τοῦ ψάλτου Λεξ. Δημητρ.

βαφτιστικούδι τό, ἐνιαχ. βαφτιστ'κούδ' Στερελλ.
(Αἰτωλ.) βαφτισκούδ' Θράκ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βαφτιστικός διὰ τῆς καταλ.
-οῦδι.

Βαφτισμαίος, ὁ ἰδ.

***βαφτιστούρης** ὁ, βαφτιστούρη Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαφτιστῆς καὶ τῆς καταλ. -οῦρης.

Ὁ βαπτίζων ἱερεὺς.

βαφτὸς ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. Κουρ.) Ἴων. (Κρήν.)
Μέγαρ. Χίος βαφτὲ Τσακων. γαφτὸς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. βαπτός.

1) Βαμμένος ἐνθ' ἀν.: Βαφτὸ παννὶ Κονίστρ. Χίος
Ποκάμισο βαφτὸ πὸ τὸ αἶμας Κουρ. Βαφτὸ χράμι Μέγαρ.

β) Χρωματιστὸς Χίος: Βαφτὰ ροῦχα. 2) Μέλας, πέν-
θιμος Ἴων. (Κρήν.): Ἄσμ.

Κι ἂν εἶναι πίκρα, Κωσταντῆ, νὰ πάρω τὰ βαφτά μου,
νὰ πάρω καὶ τὰ μαῦρα μου καὶ τὰ μεταξωτά μου.

3) Οὐδ. γαφτὸ οὐσ., φουστάνι ἀπὸ μέλαν καὶ στίλβον
ὑφασμα τὸ ὁποῖον φοροῦν αἱ γυναῖκες κατὰ τὰς ἐορτάς
Ρόδ.

βάφτρα ἡ, Θήρ. Κέως Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάφτης.

Εἶδος σταφυλῆς συνήθως μαύρου χρώματος.

βάφω, βάφτω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βάφτου πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. καὶ Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) βάφω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βάφ-φω Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά.
βάφου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Τσακων. βά-
βγω Θράκ. (Μυριόφ.) γάφω Σίφν. κ.ά. δάφω Σύμ.
δάβγω Σύμ. Μετοχ. βαμ-μένος Κάρπ. Κάσ. κ.ά.

Τὸ μεσν. βάφω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. βάπτω.

Α) Κυριολ. 1) Βυθίζω τι εἰς ὕδωρ ἢ ἄλλο ὑγρὸν,
ἐμβάπτω Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. κ.ά.: Βάφτω
φαεῖς σὸ νερὸ καὶ τρώω (φαεῖ=ἄρτος) Ὁφ. Βάφτω τὸ χου-
λάρ' εἰς σὸ βούτορον Χαλδ. Βάφτω εἰς σὸ μελάν' τὸ κοντύλ'

αὐτόθ. Ἐβαψα τὸ ψωμί μου εἰς τὸ λάδι Ρόδ. Μετοχ. βαμ-
μένος=βυθισμένος, βουτηγμένος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.):
Ἄσμ.

Ἡ μάνα ἡ διλάκλερος εἰς τὰ δάκρᾶ ἐν' βαμμένη
Τραπ.

Ντ' ἐποίκαμε σε, νὲ Θεέ, εἰς τὰ αἵματα βαμμένοι;
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Ὁμ. I 391 «ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλ-
κεὺς πέλεκυν... εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει». β) Σκληρύ-
νω, στομώνω, ἐπὶ μεταλλικῶν ἐργαλείων τὰ ὁποῖα πυρα-
κτωμένα βυθίζονται εἰς ὕδωρ ψυχρὸν διὰ νὰ σκληρυν-
θοῦν σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Τσακων.: Βάφω τὸ σίδερο - τὸ σκεπάρνι - τὸ τσεκούρι κττ.
Ἀισάλι βαμμένο σύνθηθ. Καὶ ἀμτβ. σκληρύνομαι, στομοῦ-
μαι βυθίζομενος εἰς ὕδωρ ψυχρὸν Μακεδ. (Σισάν.) Στερε-
ελλ. (Αἰτωλ.): Ἐβαψι τὸν σιδιρ'κὸ Αἰτωλ. Ἡ τοικούρα δὲν
ἔβαψι καλὰ Σισάν. 2) Χρωματίζω τι εἴτε βυθίζων εἰς
βαφὴν εἴτε ἐπαλείφω χρῶμα κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ.
(Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.:
Βάφω ἀβγά - νήματα - παννὰ - ροῦχα κττ. Βάφει τὰ γένεια του
- τὰ μαλλιά του - τὰ μουστάκια του - τὰ φρύδια του κττ. Βάφει
τὰ μάγουλά της κοιν. Βάφω τὸ βιβλίον - τὸ κατάστιχο (χρωμα-
τίζω τὰς κοπείσας πλευράς του) Ἀθῆν. || Φρ. Βάφω τὰ μά-
τια τοῦ δεῖνα (ἀπατῶ, φενακίζω) Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
Θράκ. (Σηλυβρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Ἐννοια σου κ' ἐγὼ
σὲ βάφω! (ἀπειλὴ πρὸς τὸν πταίσαντα παῖδα, κατάλοιπον
διαπομπεύσεως) Τῆν. Βάφω τὰ ροῦχα μου ἢ ἀπλῶς τὰ βάφω
(ἐνν. μαῦρα, πενθῶ) Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τρι-
φυλ.) Σίφν. κ.ά. Θὰ τὰ βάψω μαῦρα! (εἰρων. δὲν θὰ λυ-
πηθῶ διόλου) Ἰμβρ. Βάφου τὴν καρδιά τοῦ δεῖνα (τὸν λυπῶ)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὰ βάφ' ἀκόμα (ἐπὶ τοῦ μὴ ἐκτελοῦντος
ὑπόσχεσιν ἔνεκα ἀνικανότητος ὥς ἡ παπαροῦνα ὑποσχε-
θεῖσα νὰ βάψῃ κόκκινα δὲν τὸ κατώρθωσε, διότι ἂν καὶ
κόκκινη δὲν βάφει κόκκινα ἀλλὰ μαῦρα) αὐτόθ. Τὰ βάφ'
(ἐνν. τὰ ἀβγά, ἀλλὰ κατὰ μεταφ. τοὺς ὄρχεις, ἤτοι συνου-
σιάζεται) Μακεδ. (Βογατσ.) Καὶ ἀμτβ. βάπτομαι σύνθηθ.:
Ἐβαψε τὸ ποτήρι ἀπὸ τὸ γάλα - τὸ κρασί κττ. σύνθηθ. Αὐτὸ
τὸ ξύλο δὲ βάφει (δὲν πιάνει, δὲν παίρνει χρῶμα) Ἀθῆν.
|| Ἄσμ.

Ἀνίσως καὶ δὲ σ' ἀγαπῶ, ἡ ὄψι μου νὰ βάψῃ,
σὰν τὸ λεμόνι νὰ γενῇ, ποτὲ νὰ μὴ ξεβάψῃ!

ἀγν. τόπ. β) Μέσ. ψιμυθιοῦμαι κοιν.: Βάφεται πολὺ
αὐτὸ τὸ κορίτσι. Συνών. φτειάνομαι, (ἰδ. φτειάνω),
φτειασιδώνομαι, (ἰδ. φτειασιδώνω). 3) Παρέχω
χρωματισμόν, ἐπὶ πραγμάτων σύνθηθ.: Τὸ δεῖνα βάφει κί-
τρινο - κόκκινο κττ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀπατῶ, φενακίζω Μακεδ. (Βογατσ.
Κοζ.): Δὲ μπουρεῖς νὰ μὴ βάψ'ς μπρουστά εἰς τὰ μάτια μ'!
Κοζ. 2) Χωρίζομαι εἰς δύο ἢ περισσοτέρας μερίδας,
συνήθως ἐπὶ ὁμάδος παιδιᾶς (ἡ σημ. ἐγεννήθη ἐκ τῆς διὰ
χρώματος διακρίσεως πραγμάτων ὥς λ.χ. προβάτων ἀνη-
κόντων εἰς διαφόρους κατόχους) Σύμ.: Ἐλᾶτε νὰ δάψουμε.

3) Ἀλλοιοῦμαι τὴν ὄψιν ἐκ φόβου, ἀσθενείας κττ.
Θεσσ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ.) Σκιάθ. κ.ά.:
Ἀμα τοῦ τὸ εἶπα ἔβαψε Κεφαλλ. Ἐβαψι ἀπ' τ'ν ἀρρώστια
Θεσσ. 4) Ἀτυχῶ Μακεδ. (Βογατσ.): Παντρεῦκα κ' ἔβα-
ψα. 5) Θλίβομαι, λυποῦμαι Μακεδ.: Βάφ' ἡ καρδιά μου,
βάφ' κὶ μπουγατίζιτι. Συνών. πικραίνομαι.

Γ) Μετοχ. 1) Ἀκμαῖος, γιερὸς Πελοπ. (Τριφυλ.):
Ὁ δεῖνα εἶναι βαμμένο κόκκαλο. 2) Κακεντρεχῆς, μο-
χθηρὸς Ζάκ. Λευκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Λάστ. Συγκά
Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) κ.ά. Συνών. βαψιάρης, κίτρι-
νιάρης. 3) Θυμωμένος, ὀργίλος Πελοπ. (Σουδεν.)

4) 'Ο πολλά παθών, άτυχος *Ηπ. (Ζαγόρ.) 5) Ούσ.
α) Θηλ. ή βαμμέν', εις την συνθηματικήν γλῶσσαν ή
χρυσή λίρα Μακεδ. (Βλάστ.) β) Ούδ. του βαμμένου, εις
την συνθηματικήν γλῶσσαν τὸ κρασί Θράκ.

βάχ επιφών. κοιν. καὶ Καπ. (*Αραβάν.) Πόντ. (Κε-
ρασ. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) **βάχι** Κρήτ. **βὰ** Νάξ.
(*Απύρανθ.) **βάχου** Θήρ.

Τὸ Τουρκ. *va h.*

*Εκφράζει σχετλιασμόν συνήθως ἐν συνεκφορᾷ μετὰ
τοῦ συνων. **ἄχ** ἐνθ' ἄν.: *Βάχ τὸν κακομοίρη, ἄδικα τὸν σκό-
τωσαν! Βάχ τὸν ἄτυχο, τί τοῦ ἔμελλε! Μὲ τὸ ἄχ καὶ μὲ τὸ βάχ*
περνᾷ τὸν καιρὸ του κοιν. Μὲ τὸ ἄχ καὶ μὲ τὸ βάχ δεβάζω
*τὰ ἡμέρας-ι-μ' (διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου) Τραπ. || *Ἄσμ.*

Τὸ ἄχ κρατῶ γιὰ συντηρητά, τὸ βάχ κρατῶ γιὰ θάρος
*Ηπ.

Τὸ ἄχ εἶναι τὸ κέρδος μου, τὸ βάχ ἡ πλερωμὴ μου,
ἔχω τσαὶ τὸ ἀλλοίμονο ὥστε νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ μου

Θήρ.

Τὸ ἄχ καὶ βάχ μ' ἀρρώστησε, τὸ ὦχ θενὰ μὲ φάγη
κι ὁ ἄδικός σου ὁ καημὸς 'ς τὸν Ἄδη θὰ μὲ πάρῃ

*Ηπ.

Καὶ μὲ τὸ ἄχ καὶ μὲ τὸ βάχ οἱ μέρες μου περνοῦνε,
κι ἄξαφνα πῶς ἐπέθανε θὰ 'ρθοῦνε νὰ σοῦ ποῦνε

Νάξ. (*Απύρανθ.)

Τὸ ἄχι μου τὸ βάχι μου τρομάρα νὰ σοῦ δώσῃ,
ποῦ μ' ἔκαμες καὶ προσπατῶ 'ς τὸ γόσμο δίχως γνῶσι

Κρήτ.

βάχη ἡ, Κίμωλ. Σίκιν. Σίφν.

*Αγνώστου ἐτύμου.

*Η σκάφη τοῦ ζυμώματος. Συνών. *ζύμωτρον*.

Βάχος ὁ, Μύκ.

*Εκ τοῦ ἀρχ. κυρίου ὄν. *Βάκχος*, ὅστις ἦτο θεὸς τοῦ
οἴνου.

Μεταφ. οἰνόφλυξ, μέθυσο. Συνών. *μεθύστακας*,
μπεκρῆς, *μπεκρούλλης*, *μπεκρούλλιακας*.

βάχ-χω Εὐβ. (Κουρ.) **μπάχ-χω** Εὐβ. (Κουρ.)

Λέξις πεποιημένη.

Παράγω ἤχον, βοήν, θόρυβον, ἤχῳ: *Βάχ-χει ὁ τόπος.*

Συνών. *ἀναρροχάζω 3*, *ἀνασοβῶ Β 1*, *βάζω (Ι) 4 γ*,
βαζωκοπῶ 2, *βαζωμαχῶ 2*, *βουτίζω*.

βάψι ἡ, Κεφαλλ. κ.ά. **βάρ'** Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.
(Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Εκ τοῦ ρ. *βάφω*.

1) *Βάψιμο 1*, ὁ ἰδ., Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
*Η τοικούρα πῆρε καλὴ βάρ' Σισάν. 2) *Αλλοίωσις τῆς
χροιάς τοῦ προσώπου ἐνεκα νόσου ἢ ψυχικῆς τινος κατα-
στάσεως Θεσσ. (Ζαγόρ.) Κεφαλλ.: Φρ. *Πῆρε βάρ'* (προσ-
εβλήθη ὑπὸ φθίσεως) Ζαγόρ. *Πῆρε βάρ'* (κατελήφθη ὑπὸ
ἀγανακτήσεως, ὀργῆς) Κεφαλλ.

βαψιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. *βαψάρης* Πελοπν. (Φεν.)

*Εκ τοῦ οὐσ. *βάψι* καὶ τῆς καταλ. *-ιάρης*.

*Ωχρὸς ἢ κίτρινος ἐκ κακίας, μοχθηρὸς, κακεντρε-
χής. Συνών. *βαμμένος* (ἰδ. *βάφω Γ 2*), *κιτρι-
νιάρης*.

βαψίδι τό, Κρήτ.

*Εκ τοῦ ρ. *βάφω* καὶ τῆς καταλ. *-ίδι*.

Τὸ βαφὲν ὕφασμα: *Κατάσκουρο γένηκε τὸ βαψίδι.*
Συνών. *βαψίμι 1*.

βαψίμι τό, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) *βαψίμ'* *Ηπ.
(Ζαγόρ.) Μακεδ. (Κοζ.) Σάμ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. **βαψιμαίος*.

1) Τὸ μέλλον νὰ βαφῇ ὕφασμα ἢ ἐνδυμα Πελοπν.
(Λακων. Μάν.) ἢ καὶ τὸ ἤδη βαφὲν Σάμ. Συνών. *βα-
ψίδι*. β) Νῆμα βαμμένον Μακεδ. (Κοζ.) 2) Πληθ.
βαψίμα, τὰ ὕδατα τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς βαφῆς νημάτων
ἢ ὕφασμάτων *Ηπ. (Ζαγόρ.): **Εἰ καλὰ βαψίμα γιὰ νὰ βά-
λου καὶ γνέματα μέσα.*

βάψιμο τό, κοιν. *βάψ'μον* βόρ. ἰδιώμ. *βάψ'μον*
πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

*Εκ τοῦ ρ. *βάφω*.

1) Σκληρυνσις, στόμωσις σιδηροῦ ἀντικειμένου διὰ
τῆς βυθίσεως ἐν καταστάσει πυρακτώσεως εἰς ψυχρὸν ὕ-
δωρ πολλαχ. Συνών. *βαφὴ 1*, *βάψι 1*. 2) Χρωματι-
σμός ἀντικειμένου τινὸς δι' ἐμβαπτίσεως εἰς διαλελυμένον
χρῶμα ἢ δι' ἐπαλείψεως χρώματος κοιν.: *Βάψιμο ἀβγῶν*
*-νημάτων-ροῦχου κττ. κοιν. Βάψιμο σπιτιοῦ-τοίχου-τρα-
πεζιοῦ κττ. Βάψιμο ζωηρὸ-κακὸ-καλὸ κττ. κοιν. Βάψιμο*
μὲ νερὰ (ἢ βαφὴ τῶν κομμένων ἄκρων τῶν βιβλίων μὲ
διαφόρους ἀποχρώσεις) *Αθῆν. Συνών. *βάμμα 2*, *βα-
φὴ 2*. 3) Ψιμυθίωσις κοιν. Συνών. *φτεισίδωμα*.

βάψιμος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρε.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *βάψιμος*.

*Ο δυνάμιενος, ὁ κατάλληλος νὰ βαφῇ, ὁ ἐπιδεκτικὸς
βαφῆς: *Βάψιμες κουβέρτες. Δὲν εἶναι βάψιμα τὰ ροῦχα, εἴ-
ναι πολὺ τριμμένα.*

βάψουσα ἡ, Κρήτ.

*Εκ τοῦ ρ. *βάφω*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ὅμοια
αὐτόθι *δέσουσα* (πράγμα διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ρέον ὕδωρ
λαμβάνει ἄλλην διεύθυνσιν), *πλέξουσα* (ἢ πλέκουσα),
πλύσουσα (πλύστρα), *ράψουσα* (ράφτρα) κττ.

Γυνὴ ἔχουσα τὸ ἔργον νὰ βιάτῃ.

β-βὰ μόρ. Μεγίστ.

Λέξις πεποιημένη.

Βαβ-βά, ὁ ἰδ.

βγάα επιφών. Θράκ.

Λέξις πεποιημένη.

*Εκφράζει θαυμασμόν. Συνών. *βαά*.

βγάζω, *εβγάτζω* Σίφν. *ιβγάζω* Μακεδ. *βγάζω*
κοιν. *βγάζω* βόρ. ἰδιώμ. *βγάζ-ζω* Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.)
ιβγάζω Μεγίστ. *βγάτζω* Σέριφ. *βγάντζω* Σίφν. Χίος
βγέζω *Ικαρ. *βγέζω* Θράκ. (Διδυμότ.) Σάμ.

*Εκ τοῦ ἀρχ. *εκβιβάζω* διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων
**εγβιβάζω*, **γβιβάζω* καὶ ἀνομοιωτικῶς *γβάζω*. *Ο
τελευταῖος τύπ. ἀμάρτυρος. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ *κ* εἰς *γ*
καὶ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν συμφώνων *γβ* εἰς *βγ* πβ. τὰ
ὅμοια *εκβαίνω-γβαίνω*, *εκβάλλω-γβάλλω-βγάλλω*. Τὸ ρῆμα εἶναι εὐχρηστον μόνον εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ
παρατατικόν, οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ὥς καὶ ἡ μετοχὴ ἀνα-
πληροῦνται ὑπὸ τοῦ ρ. *βάλλω*.

Α) Κυριολ. 1) *Αποβιβάζω κοιν.: Τὸ βαπῶρι μᾶς
*βγάζει 'ς τὸ δεῖνα μέρος. *Ο βαρκάρης βγάζει ἀπὸ τὸ βαπῶρι*
*τὰ μπαούλα. *Η σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Γοργ. 511 Ε*
*«εἰδὼς ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς βελτίους ἐξεβίβασεν ἢ οἱοὶ ἐνέ-
βησαν».* 2) *Εκβάλλω, ἐξάγω κοιν.: *Τὸν βγάζω ἔξω*
*ἀπ' τὸ σπίτι. Βγάζω τὰ σιρώματα ἔξω νὰ πάρουν ἀέρα. Βγά-
ζω τὸ δόντι. Βγάζω αἷμα. Βγάζω τοὺς πέτρες ἀπ' τὴ γῆ-ἀπ' τὸ*
χωράφι. Βγάζω τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρυπα κοιν. || Φρ. Βγάζω
*γλῶσσα (αὐθαδιάζω). Βγάζω τοὺς φωνῆς (φωνάζω, κραυ-
γάζω, συνών. φρ. μπήζω τοὺς φωνές). Δὲ βγάζω ἄχνα*
-γρῦ-λέξι-λόγο-μιλιὰ-τσιμουδιὰ (σιωπῶ τελείως). Βγάζω
λόγο (ἐκφωνῶ λόγον, δημηγορῶ, κηρύττω). Βγάζω ἀφορι-

